

Ἄπο τὰ καθ' ἡμέραν
εἰς τὰ αἰεὶ διαμένοντα...

Στὴν Κατανυκτικὴ Πορεία
πρὸς τὴν Σταυρο-Αναστάσιμ Ἀνακαίνισί μας...

...μὲ πατερικὴ
τροφή...

...στὸ δισάκκι
μας...

† 5' Κυριακὴ Νηστειῶν Βαΐων

42. «Σὲ ἐπλασε... Σὲ ἐξηγόρασε...
Νὰ κατακαύση... Νὰ ἀνάψη...»

«Διὰ τοῦτο ἀφιέρωσαι κἂν ὅλην τὴν ζωὴν ὅπου ἔχεις εἰς τὸ Θεῖον Του Θέλημα, καὶ ἄφες Αὐτὸν διὰ νὰ σὲ κάμη ὡς βούλεται, ὡσάν ὅπου εἶσαι πράγμα ἰδικόν Του, διὰ δύο αἷτια· καὶ διότι σὲ ἐπλασε μὲ τόσῃν δύναμιν, καὶ διότι σὲ ἐξηγόρασε μὲ τόσῃν Τιμῇ· καὶ, τέλος, παρακάλεσαί Τον μὲ κάθε ταπεινώσιν, πρῶτον νὰ κατακαύση μὲ τὸ ἄπειρον πῦρ τῆς Ἀγάπης Του ὅλην τὴν ὕλην τῆς ἀχαριστίας· καὶ ἔπειτα, νὰ ἀνάψη καὶ ἐσένα ὅλον εἰς τὴν Ἀγάπην Του, διὰ νὰ μὴν ἀγαπᾷς ἄλλον· νὰ μὴν ἀναπνέης ἄλλον· νὰ μὴν ἐπιθυμῆς ἄλλον, παρὰ τὸν Θεόν, καὶ διὰ τῆς ἀγάπης νὰ ἦναι ὁ Θεὸς ἐνωμένος μὲ ἐσὲ καὶ σὺ μὲ τὸν Θεόν, κατ' ἐκεῖνο τὸ τοῦ Ἄσματος· “Ἀδελφιδός μου ἐμοί, κἀγὼ αὐτῷ” (β' 16)· καὶ μὲ τοιοῦτον τρόπον νὰ σὲ μεταβάλη ὅλον εἰς ἄλλην νέαν κατάστασιν, ὡστε ὅπου ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐμπρὸς ὄχι μόνον νὰ μὴν Τὸν βλάβης πλεον μὲ ἀμαρτίας, ἀλλὰ νὰ Τὸν δουλεύσης μὲ ὅλην σου τὴν καρδίαν, λέγωντας μὲ τὸν Δαβίδ· “ὦ Κύριε, ἐγὼ δοῦλος Σός· ἐγὼ δοῦλος Σός καὶ υἱὸς τῆς παιδίσκης Σου” (Ψαλμ. ριε' 7)». (Ὁσ. Νικοδήμου Ἀγιορείτου, «Π.Γ.», σελ. 148β, 149α, β)